”Islam i sin natur er en politi - religionsdimension

Af Søren Espersen • foto: Carsten Lundager

”Det giver ingen mening, at skelne mellem islam og islamisme. Man forsøger vel sympatisk nok at få sagt, at islam er en almindelig religion, men sagen er, at islam i sin natur er en politisk bevægelse og at religions-dimensionen er kosmetik.”

Ayaan Hirsi Ali taler stille, og udtaler hvert ord omhyggeligt med venlig formfuldendthed, som kendetegner det, hun jo er: En intellektuel, som har haft den lykke at have været elev på en skole, som sværger til den gode, solide undervisning, som britiske privatskoler stadig tilbyder i det, der tidligere under ét betegnedes som ”British East Africa”.

Jeg taler med Ayaan Hirsi Ali i hendes hotel-suite i timen før hun skal give sin store tale til Dansk Folkepartis delegerede i Herning Congress Center.

Og jeg lægger mærke til, at hun er nervøs for talen. Vel er der 800 mennesker - og vel er hele den danske presse repræsenteret, men jeg havde vel forestillet mig, at hun havde prøvet lignende i kæmpe arrangementer i Holland, i USA, i England, i Frankrig og så at sige havde vænnet sig til det. Så går det med ét op for mig, at der ikke er tale om nervøsitet, men derimod om den ydmyghed i forhold til en kommende, væsentlig tale, som netop kendetegner de rigtigt store.

Og Ayaan Hirsi Ali er vitterligt en af de rigtigt store. Da jeg aftenen før, sammen med Pia Kjærsgaard og personalechef Jeanie Nørhave udgjorde velkomstkomiteen, spurgte Jeanie halvt i spøg, om hun mon skulle neje, når gæsten ankom? Og vi blev enige om, at dét var vist ikke nødvendigt - Ayaan Hirsi Ali var jo ikke en dronning. Men jeg mener faktisk ud af øjenkrogen at bemærke, at Jeanie alligevel nejede… Nåhr-ja, nogen dronning er Ayaan Hirsi Ali ikke, men hun besidder dette udefinerlige - som var hun Dronningen af Saba - som medfører, at folk, der møder hende, seriøst overvejer om man ikke alligevel anstændigvis burde bukke eller neje.

Hendes væsentlige ærinde er det skrevne og talte opgør med islam. Det opgør fremfører hun sagtmodigt, venligt, smilende og uden nogensinde at miste fatningen. En vældig psykisk styrke, som gør hendes modstandere så ekstra-forbandede på hende.

Søren Espersen mødte Ayaan Hirsi Ali til en samtale i timen op til hendes store gæstetale på Dansk Folkepartis årsmøde.

”Jeg gør mig ingen forhåbninger om at lave imamerne om,” siger hun, ”mit håb er, at jeg først og fremmest vil kunne nå den muslimske kvinde, som holdes i uvidenhed, til at forstå, at der er et langt mere indholdsrigt liv udenfor sharia,” siger Ayaan Hirsi Ali.

”Jeg har svært ved at forstå, hvorfor jeg ikke som en naturlig sag får hjælp fra alle i den vestlige verden. Det virker underligt, at specielt den vestlige, intellektuelle elite åbenbart ikke vil forstå den fare, islam udgør for hele den vestlige måde at indrette sig på.”

”Det kan også overraske mig, at kristne ikke gør en indsats for at få muslimer omvendt til kristendommen. Det kan måske undre, at jeg, som betragter mig selv som ateist, siger dette. Men jeg ved bare, at for millioner af muslimske kvinder og mænd ville et liv uden en åndelig dimension være en utænkelighed. At leve et liv uden Gud ville ikke være muligt. Det er for dem ét skridt for langt. Mange ville ikke kunne undvære det at tilhøre en tro og en menighed, og dér ville en kristen mission udgøre et attraktivt alternativ til islam.”

”Og jeg ved, at der er umådeligt mange muslimske kvinder, som gerne ville tage det skridt. Men alene på grund af frygt tager de ikke skridtet.”

Ayaan Hirsi Ali har fokuseret meget netop på kvinden som den, der vil kunne være fundamentet i opgøret med islam - om end netop kvinderne i hendes egen barndom, moderen og bedstemoderen jo præcis var det modsatte: nemlig dem, som krampagtigt holdt fast i islam.

”Det var far, som ville, at jeg og min søster skulle gå i skole, og min mor, som advarede ham: Hvis de kommer i skole og begynder at lære, vil de ændre sig - de vil forlade vore traditioner, sagde hun. Og faktisk havde hun jo ret. Hvis man vil beholde sharia i muslimske familier, skal man ikke sende sine piger i skole… Men vi har altså nu mere og mere en udvikling, såvel i den muslimske verden som i vesten, hvor flere og flere piger bliver uddannede - og dermed bliver det sværere og sværere for mændene at holde dem i uvidenhed.”

”Men hvordan hænger det så sammen med, at mange af de virkeligt fanatiske kvindelige islamister i Vesten, netop er højt uddannede”, spørger jeg Ayaan Hirsi Ali.

sk bevægelse en er kosmetik..."

"Man er i gang med en hvidvaskning af jihad, ligesom man taler om at islam som fredens religion - sådan en slags meditation eller yoga…. Men dette er en illusion. For bekender man sig til islam, har man underkastet sig islams lov, som er sharia."

Ayaan Hirsi Ali - en intellektuel, som har haft den lykke at have været elev på en skole, som sværger til den gode, solide undervisning, som britiske privatskoler stadig tilbyder i det, der tidligere under ét betegnedes som "British East Africa".

"Jo," siger hun - "men der er uddannelse og så er der er uddannelse… Disse kvinder, som jeg udmærket kender fra mine offentlige møder rundt om, har bevidst meldt sig til en politisk bevægelse og har utopiske forestillinger om et paradisisk sharia-samfund - og er missionærer. Derimod - den uddannelse, jeg taler om, er uddannelsen til at blive et selvstændigt og frit menneske, som man nødvendigvis bliver, hvis man får kundskaber og lærer at stille kritiske spørgsmål - også til Koranen."

"De kvinder og mænd, som kommer til Vesten, får at vide af Det Muslimske Broderskab igennem deres imam: Du er nu en troende blandt vantro. Nu må du gøre en indsats for at den sande tro kan få fodfæste. For imamerne drejer det sig om at få disse nye til at hade den livsstil i det land, de er kommet til. Og hvad møder de så i Vesten af modstand? Desværre ikke meget. I stedet møder de fra magthaverne forståelse, når de vil bygge moskeer. Man tror, at man på den måde vinder deres kærlighed - men blandt muslimer bliver det set på som svaghed."

"I stedet må vi sige til dem: Hvis sharia er retfærdig og rigtig - hvorfor er du så kommet her? Hvorfor rejser du så ikke derhen, hvor man har indført sharia, hvilket jo må være paradis for dig? Når nogen så faktisk siger det, kaldes de islamofober, mens sagen reelt er, at de er forkæmpere for friheden. For de modsætter sig ikke en religion - men derimod en politisk bevægelse. Og som det er legitimt for en liberal at tale imod kommunisme, er det på samme måde legitimt at tale imod islam."

"Derfor finder jeg det kosmetisk at skelne mellem islam og islamisme, og det sker kun af strategiske årsager, som man beklageligvis bliver støttet i af Vestens ledere - lige fra præsidenterne Bush og Obama og til Europas politikere. De er ligefrem i gang med en hvidvaskning af begrebet jihad, ligesom man taler om at islam som fredens religion - sådan en slags meditation eller yoga…. Men dette er en illusion. For bekender man sig til islam, har man underkastet sig islams lov, som er sharia, siger Ayaan Hirsi Ali, "Islam er underkastelse."

Jeg vil vide, om der i Ayaan Hirsi Alis optik findes håb for Europa midt i denne massive islamiske fremtrængen:

"For fem år siden, da jeg forlod Holland, var jeg desillusioneret. Men jo, nu i 2010 ser jeg håb forude for Europa, siger hun. Jeg ser nyt håb, når schweizerne stemmer nej til minareter, når Geert Wilders bliver støtteparti i Holland, når man mobiliserer i USA imod en moské ved Ground Zero, når Frankrig forbyder burkha og niqab, og når selv de forsigtige tyskere er begyndt at diskutere højlydt. Jeg mærker, at man vågner rundt om. Og vi må ikke være bange for at sige tingene ligeud. Vi må føre politikken tilbage til hvad den var før - og ikke ændre vore systemer for at tækkes islam."

"Vi må kort sagt allerede nu definitivt beslutte os til, om vi vil sharia eller demokrati," siger Ayaan Hirsi Ali, "vil vi have det samme sæt regler og love for alle i frihed - eller vil vi underkaste og sharia. Dét er spørgsmålet...

Ayaan Hirsi Ali - født i Somalia i 1969 og senere bosat i Saudi-Arabien, Etiopien og Kenya, inden hun i 1992 flygtede til Holland fra et forberedt tvangsægteskab. I Holland blev hun parlamentsmedlem, og var bl.a. manuskriptforfatter til filmen "Submission", som kostede instruktøren, Theo van Gogh livet. I 2006 flyttede hun til USA.